

مقدمه: بزاق حاوی پروتئین‌های ایمونوگلوبولینی و غیر ایمونوگلوبولینی با خواص ضد میکروبی می‌باشد که بیشترین و مهم‌ترین ایمونوگلوبولین آن IgA است. از آنجایی که بیماری دیابت موجب تغییر ترکیبات بزاق می‌شود، بنابراین بررسی ارتباط بین دیابت و تغییرات حفره دهان مهم به نظر می‌رسد. هدف از این مطالعه بررسی غلظت IgA بزاق در بیماران دیابتی نوع 1، نوع 2 و افراد سالم می‌باشد.

مواد و روش‌ها: بیست و پنج بیمار مبتلا به دیابت نوع 1، 25 بیمار مبتلا به دیابت نوع 2 و 25 نفر کنترل سالم به صورت داوطلبانه برای این مطالعه انتخاب شدند. نمونه بزاق غیرتحریکی آن‌ها با روش استاندارد spitting جمع آوری شد و میزان IgA بزاق آن‌ها به روش ELISA اندازه‌گیری شد. برای مقایسه میانگین سطح IgA در گروه‌های مورد بررسی از آزمون t مستقل استفاده شد. سطح معنی دار در آزمون‌ها 0/05 در نظر گرفته شد.

یافته‌ها: میانگین سطح IgA در گروه بیماران دیابتیک نوع 1 $148/33 \pm 38/75$ $\mu\text{g/ml}$ و در گروه کنترل آن‌ها $65/78 \pm 17/37$ $\mu\text{g/ml}$ و در گروه بیماران دیابتیک نوع 2 $63/26 \pm 15/18$ $\mu\text{g/ml}$ و در گروه کنترل آن‌ها $67/31 \pm 20/58$ $\mu\text{g/ml}$ بود. میانگین سطح IgA در بیماران دیابتی نوع 2 در مقایسه با گروه کنترل آن‌ها اختلاف معنی داری نشان نداد ($P=0/536$) در حالی که میانگین سطح IgA در بیماران دیابتی نوع 1 از گروه کنترل آن‌ها و همچنین از بیماران دیابتی نوع دو به طور معنی داری بالاتر بود ($P<0/001$).

نتیجه‌گیری: نتایج این مطالعه نشان داد که میانگین سطح IgA در بیماران دیابتی نوع 2 در مقایسه با گروه کنترل آن‌ها اختلاف معنی داری نداشت در حالی که میانگین سطح IgA بزاق در گروه بیماران مبتلا به دیابت نوع 1 نسبت به گروه سالم و بیماران مبتلا به دیابت نوع 2 بیشتر بود.

واژه‌های کلیدی: دیابت، بزاق، IgA

